06/10/18 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଦେହ ସହିତ ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ କୁହାଯିବ ପ୍ରକୃତ ସନ୍ତାନ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ହଟିଯିବା ଦରକାର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ କେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସହଜ ରୀତିରେ ଧାରଣ ହେଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ଗରିବ ସନ୍ତାନ, ଯେଉଁମାନେ ନଷ୍ଟମୋହା ଏବଂ ବିଶାଳବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ସେହିମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ସହଜରେ ଧାରଣ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଯାହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ— ମୋର ଧନ, ମୋର ପତି, ଏହିସବୁ କଥା ରହୁଛି ସେମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ବନ୍ଧ ପକ୍କା ନୁହେଁ, ସେମାନଙ୍କୁ ସାବତ ସନ୍ତାନ କୁହାଯିବ ।

ଗୀତ:- ମରନା ତୋରୀ ଗଲି ମେଁ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତର ଅର୍ଥକୁ ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯାଇଥିବେ । ତେଣୁ ଏବେ ଜୀଇଁ ଥାଉ ଥାଉ ଆସି ବାବାଙ୍କର ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଯାହାକୁ ଘୋର ନର୍କ କୁହାଯାଉଛି, ତାକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଛାଡିବାକୁ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଘୋର ନର୍କକୁ ଭୁଲି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭୁଲିଯିବା ଦରକାର, ଏଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର କର୍ମବନ୍ଧନ । ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ନୁହେଁ, ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର କର୍ମବନ୍ଧନ । କେଉଁ ଆତ୍ମା ସହିତ କେତେ ପାପ କର୍ମ କରିଛ, ସେସବୁ ଜନ୍ମ ନେଇ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ଏହି କର୍ମବନ୍ଧନର ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଛି-ଛି ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀର ତେଣୁ ଏଥିରୁ ମୋହ ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ଗରିବମାନଙ୍କର ମୋହ ସହଜରେ ତୁଟିଯାଏ, କିନ୍ତୁ ସାହୁକାରମାନଙ୍କର ବହୁତ ମୁସକିଲରେ ତୁଟିଥାଏ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ଏବେ ବି ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖରେ ଅଛୁ, ଗରିବମାନେ ଦୁଃଖରେ ଅଛନ୍ତି । ଏମିତି ତ ଏବେ ସାରା ଭାରତ ଗରିବ କିନ୍ତୁ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ଆହୁରି ଗରିବ, ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସବୁ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଗୁଡିକରେ ଦେଖ— କେହି କେହି ସାହୁକାର ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ଆସିଛନ୍ତି । ମାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଗରୀବ ଘରର ଆସନ୍ତି । ଧନୀଘରର ମାତାମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପତିଠାରୁ ସୁଖ ମିଳୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟିନଥାଏ । ଅଧିକାଂଶ ଗରୀବମାନେ ହିଁ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରନ୍ତି । ବାବା ତ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜାଣିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଭଗବାନ ତ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ରକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତିର ଫଳଦାତା, ସଦଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନର କଥା ସବୁ ଶୁଣୁଛ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ ହେବ ଯାହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବିଶାଳ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ମୋହନଷ୍ଟ ହୋଇଥିବ । ଆଉ ଯାହାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମୋର ପତି, ମୋର ଧନ... ଆଦି ରହୁଛି, ସେମାନେ କେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପଦ ସେମାନେ ପାଇବେ ଯେଉଁମାନେ ରଚନା ଓ ରଚୟିତାର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିଲେ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି କିପରି ମିଳିବ ? ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ କେବଳ ପ୍ରିୟତମ କହିଲେ କିଛି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ତାଙ୍କୁ ନ ଚିହ୍ନିବ ତେବେ ତାଙ୍କ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ କିପରି ହେବ ? କନ୍ୟାର ନିର୍ବନ୍ଧ ପରେ ତାକୁ ତା'ର ସ୍ୱାମୀର ଫଟୋ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । କୁହନ୍ତି ଇଏ ଅମୁକର ପୁଅ, ଅମୁକ ଚାକିରୀ କରୁଛି । ଆଗରୁ ଫଟୋ ଦେଖାଉନଥିଲେ, ସେମିତି ବିବାହ କରାଇ ଦେଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଚାକିରୀ ବିଷୟରେ କହୁଥିଲେ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ସନ୍ତାନ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଅଥବା ପ୍ରିୟତମ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ନିର୍ବନ୍ଧ କିପରି ହେବ ? ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । କେତେକଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ପକ୍କା ହୋଇନାହିଁ । ଯଦି ପାରଲୌକିକ ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ନାହିଁ । କେବଳ ଲୌକିକ ପ୍ରିୟତମକୁ, ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ ତେବେ ତାହା ହେଲା.... । ଏମାନଙ୍କୁ କୁପୁତ୍ର କୁହାଯାଏ । ପକ୍କା ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ସୁପୁତ୍ର କୁହାଯିବ । ସୁପୁତ୍ର ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଅଛନ୍ତି । ଭଟ୍ଟୀରେ କେତେ ଆତ୍ମା ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେ ଅପରିପକ୍ୱ ହୋଇ ଚାଲିଗଲେ । ନିଜର ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେପରି ପାରଦ ହାତରେ ରୁହେ ନାହିଁ, ସେହିପରି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍ । ଘଡି-ଘଡି ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ୨୫-୩୦ ବର୍ଷର ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ପୂରା ସ୍ମୃତିରେ ରହିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପାରଲୌକିକ ପ୍ରିୟତମ ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ କରାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାରୂପୀ ସଜନୀମାନଙ୍କୁ ଏତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ ହେଉନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବନ୍ଧନଗୁଡିକରେ ଘୂରି ବୁଲୁଛି । ଜାଣିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ବନ୍ଧନରେ ଅଛି । ସମ୍ବନ୍ଧ ତ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ଦରକାର । ବାକି ଆଉ ସବୁ ହେଲା ବନ୍ଧନ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି— କେବଳ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖ, ସିଏ ତୁମକୁ

ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ— ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ, ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ତ ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ତାହା ହେଉଛି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ । ପୁଣି ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନରୁ ଖସି ସତ୍ତ୍ୱରେ ଆସିବାକୁ ହେବ ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱରୁ ଖସି-ଖସି ରଜୋରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ସତୋ ପୂରା ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ପୂରା ହେଉଛି ପୁଣି ଦ୍ୱାପରରୁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ତାହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଭକ୍ତି ହେଉଛି, ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ସତ୍ତ୍ୱ-ରଜୋ-ତମୋ ଭକ୍ତି ହେଉଛି । ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅଧୋଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି । ତେବେ ଏହାକୁ ବୁଝିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ତ ବହୁତ ସହଜ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଘୋର ନର୍କରୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ହଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିଚାଲ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଗରିବମାନେ ହିଁ ଭଲ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସମର୍ପଣମୟତା ଗରିବମାନଙ୍କର ଅଟେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଗରିବମାନଙ୍କ ଉପରେ ସମର୍ପିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଆରମ୍ଭରେ କେତେ ଗୋପ (ଭାଇ) ଥିଲେ, କେତେ ମାତାମାନେ ଥିଲେ! କେତେକ ଚାଲିଗଲେ, ବାକି ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟାରେ ରହିଗଲେ । ମାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟାରେ ରହିଗଲେ । ହଁ, କେହି-କେହି ସାହୁକାର ପରିବାରର ମଧ୍ୟ ଯଜ୍ଞରେ ରହିଗଲେ । ଯେପରି କୁଇନମଦର (ରାଜମାତା) ଦେବୀ ଅଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ମୂଳକଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଯେଉଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପରିଚୟ କ'ଣ ? ପତିତ ପାବନ ବାବା ଯିଏ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ନରରୁ ନାରାୟଣ କରାଉଛନ୍ତି, ଯଦି ତାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବେ ତେବେ ପାପ କରିଚାଲିବେ, ବାବାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଇ ଚାଲିବେ । ସମ୍ମିଳନୀ ତ ବହୁତ ହେଉଛି । ସେଠାରେ ବୁଝାଉଥିବା ଆତ୍ମା ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ହେବା ଦରକାର । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ତୁମେ ବେଦର ମହିମା ବୁଝିଛ, କିନ୍ତୁ ତା'ଦ୍ୱାରା ଏଥିରେ କିଛି ବି ଲାଭ ନାହିଁ । ଫାଇଦା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହେଉଛି ଯାହାଙ୍କୁ ଆମେ ଜାଣିଛୁ, ତୁମେମାନେ ଜାଣିନାହଁ । ଆସ ଆମେ ତୁମକୁ ବୁଝାଇବୁ । ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିଲେ ସମ୍ପତ୍ତି କିପରି ମିଳିବ ? ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ହେଉଛି ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି, ଗତି-ସଦଗତି । ଏହି ଶବ୍ଦ ବାବା ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରୁ କିଛି ବି ଲାଭ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଏବଂ ଆଉ ଅଧାକଳ୍ପ ସଦଗତି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ । ଯଦିଓ ଦୁନିଆରେ ଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନିଜେ ହିଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡୁଛନ୍ତି । କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଯିବ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ କହିବେ ଚମତ୍କାର କଥା । କହିବେ— ଏମାନେ ତ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଚିତ୍ର ସହିତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଥିପାଇଁ ମାତାମାନଙ୍କର ବହୁତ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଭାଇମାନେ ସହଯୋଗ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବୁଝାଇବା ଦାୟିତ୍ୱ ହେଉଛି କନ୍ୟା ଏବଂ ମାତାମାନଙ୍କର । ଆଜିକାଲି କନ୍ୟା ଏବଂ ମାତାମାନଙ୍କର ମହିମା ଅଧିକ ହେଉଛି । ରାଜ୍ୟପାଳ, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ମାତାମାନେ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପଟେ ସେହି ମାତାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଟେ ତୁମେ ପାଣ୍ଡବ ସେନାର ମାତାମାନେ ଅଛ । ସେମାନଙ୍କ ମହିମା ଅଧିକ ରହିଛି କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ତ ତିନି ପାଦ ଭୂମି ମଧ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ ।

ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ପ୍ରିୟତମ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛନ୍ତି, ମହାରାଣୀ କରୁଛନ୍ତି । ଏଭଳି ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ନ ଲଗାଇବା ଏହା ତ ବହୁତ ବଡ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କେବଳ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ଭାରତରେ ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି— ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସୁଖରେ କେହି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେବେ ସୁଖରେ କାହିଁକି ସ୍ମରଣ କରିବେ ? ଏବେ ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତେଣୁ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନେବା ଦରକାର । ମାତା-ପିତା ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ କେତେ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିବ ସେତେବେଳେ କହିବେ ଯେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଠିକ୍ ଭାବରେ କରୁନଥିଲ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ଅବସ୍ଥା ଏଭଳି ହେଲା । ସେତେବେଳେ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିବେ ଯେ ତୁମେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଜା ହେବ, କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଚାକର-ବାକର ହେବ ଏଭଳି ସବୁ କିଛି କହିବେ । ଆଚ୍ଛା!

କେତେକ ସନ୍ତାନ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆଜି ମୁଁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇଲି । କିନ୍ତୁ ନା, ତୁମକୁ ତ ଶିବବାବା ଆସି ସହଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି । କେବେ ବି ନିଜ ଭିତରେ ଅହଂକାର ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମକୁ ତ ବାବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ । ଯଦି ବାବା ନଥାନ୍ତେ ତେବେ ତୁମର ମୁରଲୀ କେଉଁ କାମର । ତେଣୁ ମୁରଲୀଧରଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମୁରଲୀଧର ହେବାକୁ ପଡିବ, ନଚେତ୍ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କିଛି ନା କିଛି ଫାଇଦା ହୋଇଯାଉଛି, କେହି ଯଦି ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳୁଛି । ଏତେ ଦିନ ଧରି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପାଠ ପଢୁଛ ତେଣୁ ନିଜେ ସେବା କରି ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲିବା ଦରକାର । ନିଜେ ଶିଖୁଛ ତେବେ କ'ଣ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇପାରିବ ନାହିଁ ? ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ବାବା ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ବୋଧହୁଏ ୟାଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତେବେ ଏଠାକୁ ଆସି କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି! ବାବା ତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବାଦଳ ଭରପୁର ହୋଇ

ପୁଣି ଯାଇ ବର୍ଷା କରିବା ଦରକାର । ନଚେତ୍ ପଦ କିପରି ପାଇବ ? ମମ୍ମା-ବାବା କହୁଛ ତେବେ ତାଙ୍କ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଦେଖାଅ । ଏହି ଅହଂକାର ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ଦେଲି । ଯଦି ତୁମେ କିଛି ବି ଦେବ ନାହିଁ, ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ କଉଡି ବଦଳରେ ହୀରା ଦେବେ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଜଣଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖି ଅନେକ ବନ୍ଧନରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ଜଣଙ୍କ ସହିତ ପକ୍କା ନିର୍ବନ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏଣେ ତେଣେ ଭ୍ରମିତ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ମୁରଲୀଧର ହେବାକୁ ପଡିବ, ମୁଁ ଭଲ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇଲି— ଏହିଭଳି ଅହଂକାର ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନିଜେ ଭରପୂର ହୋଇ ଜ୍ଞାନ ବର୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପାଠ ପଢିଛ ତେଣୁ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ଖୋଲିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଆରାପଣିଆର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ପାସ୍ ୱିଥ ଅନର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଉଥିବା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ସାକାର ଜୀବନରେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଆରା ଏବଂ ସ୍ନେହୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ଅନୁଭବ କରାଇଥିଲେ । ସେବା କିମ୍ବା କୌଣସି ବି କର୍ମକୁ ଛାଡି ନଥିଲେ କିନ୍ତୁ ନିଆରା ହୋଇ ସେବା କରିଥିଲେ । ଏହି ନିଆରାପଣିଆ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ସହଜରେ ସଫଳତାର ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ତେବେ କେତେ ବି ସେବାର ବୃଦ୍ଧି ହେଉ କିନ୍ତୁ ସେବାର ଏତେ ବିସ୍ତାର ଭିତରେ ରହି ମଧ୍ୟ ସାର ସ୍ୱରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କମ ନ ହେଉ ତେବେ ଯାଇ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୋଇ, କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି, ଡବଲ ମୁକୁଟଧାରୀ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସଦୃଶ ପାସ୍ ୱିଥ ଅନର ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜକୁ ଏଭଳି ଶକ୍ତିର ସ୍ତମ୍ଭ କରିଦିଅ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନେକଙ୍କୁ ନୂତନ ଜୀବନ ଗଢିବାର ଶକ୍ତି ମିଳିଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

"ମାତେଶ୍ୱରୀଙ୍କର ମଧୁର ମହାବାକ୍ୟ"

(୧) ନିଜର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ? ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏକଥା ଜାଣିବା ଦରକାର ଯେ ନିଜର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ? ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବ । ନିଜର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା— ମୁଁ ହେଉଛି ଏକ ଆତ୍ମା, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ପ୍ରକୃତରେ ମୁଁ ଆତ୍ମା କର୍ମାତୀତ କିନ୍ତୁ ନିଜେ ନିଜକୁ ଭୁଲିଯିବା କାରଣରୁ କର୍ମ ବନ୍ଧନରେ ଆସିଗଲି, ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ଥରେ ସେହି ପୂର୍ବ କଥା ମନେ ପଡିଯିବା ଦ୍ୱାରା ତଥା ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ଯୋଗରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବ ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରୁଛି । ତେବେ ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା ମୁଁ ଆତ୍ମା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ବାକି କେହି ଯଦି ନିଜକୁ ଦେବୀ ଦେବତା ଭାବି ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ସ୍ଥିତ ରହିବେ ତେବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ବିକର୍ମ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ' ଆମକୁ ଏସବୁର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ଭବିଷ୍ୟତରେ ଜୀବନମୁକ୍ତ ଦେବୀଦେବତା ପଦ ପାଇବି, ଯଦି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିବ ତେବେ ପାରମାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ମିଳିଯିବ । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ପବିତ୍ରତାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଯେତେବେଳେ କି ସେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବେ । ବାକି ଦେବପଦ ତ ଭବିଷ୍ୟତର ପ୍ରାରବ୍ଧ । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅଲଗା, ନିଜର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଅଲଗା ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା । କେବେ ବି ନିଜକୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ରଖ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଜଣେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଦିନେ ପରମାତ୍ମା ହୋଇଯିବି । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ପରମାତ୍ମା ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାକି ଆତ୍ମା କେବେ ବି ପରମାତ୍ମା ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ ।

(୨) ଏହି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନର ଅନେକ ନାମ ରହିଛି— କେହି ଜ୍ଞାନକୁ ଅମୃତ କହୁଛନ୍ତି, କେହି ଜ୍ଞାନକୁ ଅଞ୍ଜନ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଗୁରୁ ନାନକ କହିଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ସଦଗୁରୁ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶ ହୋଇଯାଏ । କେହି ପୁଣି ଜ୍ଞାନକୁ ବର୍ଷା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କାରଣ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୃଷ୍ଟିରେ ସତୋପ୍ରଧାନତାର ସବୁଜିମା ଭରିଯାଏ । ଯେଉଁମାନେ ବି ତମୋପ୍ରଧାନ ମନୁଷ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ସତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ପୁଣି ଅମୃତ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ୫ ବିକାରର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଗୀତାରେ

ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ କାମେଷୁ, କ୍ରୋଧେଷୁ, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା କାମ, ଯାହାକି ୫ ବିକାର ମଧ୍ୟରୁ ମୁଖ୍ୟ । କାମ ବିକାର ହେଲା ବୀଜ, ଯେଉଁଥିରୁ କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂକାର ବିସ୍ତାର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ । ତା' ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ଏବେ ସେହି ବୁଦ୍ଧିରେ ପୁଣି ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହେଉଛି, ଯେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ବିକାରର ବୀଜ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବିକାରକୁ ବଶୀଭୂତ କରିବା ବହୁତ କଠିନ କଥା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କିପରି ଦେବେ । ଏମିତି ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ରୁହ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ମର୍ଯ୍ୟାଦା କ'ଣ ? ସେ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ତ ଏବେ ନାହିଁ । କାହିଁ ସେହି ସତ୍ୟଯୁଗୀ, ତ୍ରେତାଯୁଗୀ ଦେବୀଦେବତା ମାନଙ୍କର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଯେଉଁମାନେ କି ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିକାରୀ ରହୁଥିଲେ । ଏବେ ସେହିଭଳି ପ୍ରକୃତ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ନାହିଁ । ଆଜିକାଲି ତ ଓଲଟା ବିକାରୀ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । କେବଳ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ମୌଖିକ ଭାବେ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯେ ମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ଚାଲ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ? ତାହା ତ କେବେ ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାସ୍, କେବଳ ପ୍ରଚାର କରୁଛନ୍ତି କି ମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ରୁହ । କିନ୍ତୁ ଏତିକି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରଥମ ମର୍ଯ୍ୟାଦା କ'ଣ ? ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରଥମ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ହେଲା ନିର୍ବିକାରୀ ହେବା । ଯଦି କାହାକୁ ବି ପଚାରିବ ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି ମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ରହୁଛ ? ତେବେ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଆଜିକାଲି ଏହି କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆରେ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇ ରହିବାର ସାହାସ ଆମର ନାହିଁ । ଯଦି କେବଳ ମୁଖରେ କୁହାଯିବ ଯେ ମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ରୁହ, ନିର୍ବିକାରୀ ହୁଅ ତାଦ୍ୱାରା କେହି ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ନିର୍ବିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଜ୍ଞାନ ଖଡଗ ଦ୍ୱାରା ଏହି ୫ ବିକାରର ବୀଜକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଯାଇ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ।